

hver Dag; men det er urigtigt. Det er altsaa klart, at just ved at fastholde det første Alternativ, vi vedtoges sidste Gang, komme vi i den rigtige Stilling til Regjeringen, naar vi betragte denne Forordning kun som et Forslag. Regjeringen maa fra sin Side komme derhen til, at vi i det Dieblik, Forordningen foreligger, ikke skulle have at accordere med den; det er netop det, den ikke vil; den maa altsaa sørge for, at Forordningen inden den Tid kommer til at lide Afændringer, som kunde tilfredsstille Rigsdagen, og nu siger Adressen: Her ere de Afændringer, som kunne tilfredsstille Rigsdagen; men, for at Regjeringen kan komme til at troe derpaa, saa maa det blive sikkert, som det ærede Medlem henpegede til, at vi herved overtage et moralsk Ansvar for, at vi af yderste Kræfter Hver i sin Kreds ville bidrage til, at det skeer; men saa maa ogsaa Enhver, som ikke kan gjøre dette Sidste, uden nogetsomhelst Forbehold stemme mod Adressen, saa har hans Virksomhed fundet sin rette Betydning. Det har været en af de Feil, hvorunder vi i en Række Aar have lidt, at Jaa have havt den Mabenhjerlighed, som jeg villigen skal anerkjende det ærede Medlem har havt, ærlig at udtale, at han var den hele Udvikling imod, som vi Andre vare nødsagede til at arbejde for. Saa snart vi først have Bished om, at der er de og de Personer, som ville arbejde alvorligt i een Retning, og at der derimod er de og de Personer, som ville arbejde i en anden Retning og derpaa anvende deres Flid, saa faae vi at see, hvilket det virkelige Resultat vil blive, og saa ville vi faae at see, om ikke det danske Folk vil begribe, hvormeget af sin Ret det kan og bør fastholde, og vil vide at fastholde det i sin store Majoritet. Det ærede Medlem har i sin Udvikling af denne Sag berørt en Mangfoldighed af Gjenstande, som ofte har været bragt paa Bane og til forskjellige Tider havt meget forskellige Chancer til at kunne gjøre sig gjeldende, men hvoraf netop den ene har ødelagt den anden. Det ærede Medlem har saa at sige i eet Mandedræt udtalt sig om Banfælsigheden af vore forskellige Nationaliteter, og, saavidt jeg har kunnet forstaae ham, har han kun tænkt paa de sproglige

lige Nationaliteter; thi, havde han tænkt paa den politiske Begrændsning, havde han ikke behøvet at nævne de to Nationaliteter, og ved Siden deraf har han omtalt Banfælsigheden af vor Stilling til det tydske Forbund. Men nu er der Intet, der i den Grad har ødelagt vor Stilling i sidstnævnte Henseende, som den Over, hvormed man har prøvet paa at have de sproglige Nationaliteter. Disse have hidtil dog ikke kunnet forskaffe sig nogen politisk Ret; og det er ogsaa et stort Spørgsmaal, om de bør kunne det. Vi maae vel lægge Mærke til, at, dersom vi undersøge vor Stats Stilling efter de sproglige Nationaliteter, saa trække vi Grændsen paa eet Sted, og naar vi undersøge den efter den politiske Nationalitet, saa trække vi den paa et andet. (Grundtvig: Paa et andet?). Ja det ærede Medlem maa tillade mig at sige, at han trækker den mere efter sin Jølelse end efter sit sunde historiske Dømmeme. Denne hele archæologiske Politikk troer jeg ikke, at vi bør følge. Bøvises Tid er forbi (Grundtvig: Ja desværrel!). Ja desværrel! men jeg vil dog hellere spise min mere Steg og sidde rolig ved Bordet, end jeg vil have harst Skinke og Knoklerne i Hovedet. Jeg troer, at, naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Bloug), som har øvet sine Tanker paa politiske Gjenstande, vil lægge Mærke til det, som han kender, og som vi to i Fællesskab have kjendt meget tidligt — thi der var en Tid, da vi i Fællesskab arbejdede meget imod den falste Indblanding af det sproglige nationale Element i vor hele Kamp — saa vil han maaskee ogsaa see, hvorlidet han i dette Dieblik paa en for Staten heldbringende Maade kan gjøre noget af disse Principer gjældende. Det er os for Dieblicket tydeligt og klart, at vi ikke bør tilvejebringe nogensomhelst Statsorganisme efter sproglig Nationalitet, og det er os ligesaa klart efter det Standpunct, hvorpaa vi nu staae, at vi ikke have Interesse af at have det tydske Forbunds Indflydelse paa os og vore Forhold; vi have i den Henseende, efter min Overbeviisning, kun een klog Handling at foretage, nemlig stadig at drive dem fremad, som forsøge paa i Praxis at føre Beviis for, at denne Indflydelse er ringe og meget ringe.